

Yol

– HayrettinYazcı · 28 Şubat 2010

Bir ifrit gibi kudurur, içim de kaç şiir durur ?
Sayısınca saçlarımın, her biri ayrı sorudur...

Bilmeden önce neyim, söylemedin kaç kişiyim !
Kendime kapalı kapım, içime nerden giriyim ?

Yalnızdım yola çıkanda, bir tan vakti ağaranda;
Gemileri yakmıştım ben, birşey kalmasın arkamda !

Islandık onca zamandır, durmadı kırkikindiler;
Bunca asi, bunca dilber, hangi durakta bindiler ?

Nasıl da böyle çoğaldım, çoğaldıkça, daha yandım,
Görünmedin bunca zaman, kapılarına dayandım !

Aç artık şu kapıları, yabancı değilim ben,
Aynı evde kalıyoruz, ikimiz olduk bir beden.

Kime ne geçmişim benim, kaç kıralı devirmişim,
Aç kapıyı göreceksin, ben artık uslu dervişim ...

Dlim de hu, bir de ahım, yana devrili külahım,
Arındım, ar sularında, kalmadı artık silahım ...

Dağıt şu kalabalığı, öldür artık barbarlığı ;
Ta dışardan duyuluyor, içimin acı çığlığı !...

Patlamadan, son madenim, özgür kıl içimi benim;
Abamın altına saklı, görmedin beyaz kefenim !...

Demişler di bana birgün, yar denince yarılmalı !
Kıldan ince de olsaydı, yol dediğin varılmalı...

Nazı bir başka olurdu, hatırla bize kızların ;
Yine bir akşam oluyor, düşünüyü var yıldızların...

Yanlış yapmasan bir daha, konu komşuya aldanıp;
Yürüyorken ben içime, bütün varlığımı alıp...

Sürmele şimdi kapıyı, otur benimle dizdize ;
Ağlıyalım hiçkırmadan, garip kimsesizliğimize !...